

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 60

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 ianuarie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
2. — Hotărâre privind constatarea încetării unui mandat de senator	1–2	Decizia nr. 992 din 22 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93, art. 96 alin. (2) lit. a)—c), alin. (7) lit. e), h) și i), art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17) și (20), art. 257 alin. (2) și (3), art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7), art. 280 alin. (5) lit. a), art. 281 alin. (1) teza ultimă și art. 282 din Legea educației naționale nr. 1/2011	9–12
3. — Hotărâre privind validarea unui membru al Consiliului Superior al Magistraturii	2		
4. — Hotărâre privind validarea unui membru interimar al Consiliului Superior al Magistraturii	2		
DECIZII ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
8. — Decizie privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune extraordinară	3	Decizia nr. 996 din 22 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	12–14
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 965 din 20 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și, în special, ale art. 8 lit. a) teza a doua din acest act normativ	3–8	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		44. — Ordin al ministrului sănătății privind controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale puse în funcțiune și aflate în utilizare	14–16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

privind constatarea încetării unui mandat de senator

Având în vedere demisia din calitatea de senator a domnului Voiculescu Dan, ales în Circumscripția electorală nr. 42 București, Colegiul uninominal nr. 8,

în temeiul prevederilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1) și (4) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 48 alin. (16) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările

ulterioare, precum și ale art. 188 alin. (2) și ale art. 194 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul ia act de încetarea prin demisie a mandatului de senator al domnului Voiculescu Dan, începând cu data de 28 ianuarie 2013, și declară vacant locul de senator în Circumscripția electorală nr. 42 București, Colegiul uninominal nr. 8.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 28 ianuarie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONEȘCU

București, 28 ianuarie 2013.
Nr. 2.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL
HOTĂRÂRE
privind validarea unui membru
al Consiliului Superior al Magistraturii

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 18 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul îl validează în calitate de membru al Consiliului Superior al Magistraturii pe domnul judecător Adrian Bordea, ca urmare a încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, prin demisie, a doamnei judecător Mona-Maria Pivniceru, pentru un mandat care va expira la data de 6 ianuarie 2017.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 28 ianuarie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONEȘCU

București, 28 ianuarie 2013.
Nr. 3.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL
HOTĂRÂRE
privind validarea unui membru interimar
al Consiliului Superior al Magistraturii

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Până la alegerea unui nou membru, Senatul o validează în calitate de membru interimar al Consiliului Superior al Magistraturii pe doamna procuror Elena Hach, ca urmare a încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, prin demisie, a domnului procuror George Bălan.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 28 ianuarie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONEȘCU

București, 28 ianuarie 2013.
Nr. 4.

DECIZII ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE
privind convocarea Camerei Deputaților
în sesiune extraordinară

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (2) din Constituția României, republicată, și ale art. 84 alin. (2) și (4) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților se convoacă în sesiune extraordinară în data de 29 ianuarie 2013, ora 11,30, până la finalizarea dezbaterilor și a votului asupra problemelor înscrise pe ordinea de zi, pentru:

1. reexaminarea, la cererea Președintelui României, a Legii privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (PI-x 436/16.10.2012);

2. proiectul de Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice;

3. proiectul de Lege pentru aprobarea plafoanelor unor indicatori specificați în cadrul fiscal-bugetar (PL-x 303/3.09.2012).

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VIOREL HREBENCIUC

București, 28 ianuarie 2013.
 Nr. 8.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 965
din 20 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și, în special, ale art. 8 lit. a) teza a doua din acest act normativ

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Mitrică în Dosarul nr. 2.885/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 992D/2012.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai

Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipssește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.013D/2012 și nr. 1.029D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Martin Godri (Boloni) în Dosarul nr. 3.511/2/2011 și Gheorghe Ciută în Dosarul nr. 9.048/2/2011, precum și în Dosarul nr. 1.014D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și, în special, ale art. 8 lit. a) teza a doua din acest act normativ, ridicată de Marian Măciuceanu-Zărnescu în Dosarul nr. 4.301/2/2011, toate ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal Gheorghe Ciută, autor al excepției în Dosarul nr. 1.029D/2012, și partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilierul juridic Mihai Ionescu, cu delegații depuse la dosare. Lipsesc ceilalți autori ai excepțiilor, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorul excepției Gheorghe Ciută, arătând că situația din Dosarul nr. 1.029D/2012 este diferită de cea din celelalte dosare, lasă la aprecierea Curții dispunerea măsurii de conexare a cauzelor.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.013D/2012, nr. 1.014D/2012 și nr. 1.029D/2012 la Dosarul nr. 992D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției Gheorghe Ciută, care susține admiterea criticii de neconstituționalitate pentru motivele invocate în fața instanței de fond. Astfel, arată că ordonanța de urgență criticată are caracter lustratoriu și încalcă principiul neretroactivității legii, reglementarea în cauză fiind excesivă și tardivă în ceea ce privește măsurile adoptate. De asemenea, actul normativ menționat are consecințe juridice, deoarece, pentru ocuparea unei funcții publice, persoana în cauză trebuie să îndeplinească o serie de condiții, printre care și aceea de a nu fi desfășurat activități de colaborare cu organele fostei Securități. Totodată, în cazul persoanelor care dețin titlul de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989 și cu privire la care s-a constatat implicarea în activitățile fostei Securități, ca poliție politică, încetează acordarea indemnizației prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece argumentele de neconstituționalitate formulate în prezentele cauze au fost avute în vedere de Curtea Constituțională cu prilejul soluționării excepțiilor de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008. De asemenea, arată că actul normativ criticat nu conține prevederi prin care să se interzică ocuparea unor funcții publice și nici alte norme sancționatoare, urmărind doar scopul de deconspirare a Securității.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Precizează că ordonanța de urgență criticată a fost adoptată cu respectarea art. 115 alin. (4) din Constituție și nu instituie restricții privind ocuparea unei funcții publice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin sentințele civile nr. 1.005 din 14 februarie 2012 și nr. 1.433 din 29 februarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 2.885/2011 și nr. 3.511/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Vasile Mitrică și Martin Godri (Boloni) în cauze având ca obiect acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității.

Prin Sentința civilă nr. 1.434 din 29 februarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 4.301/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și, în special, ale art. 8 lit. a) teza a doua din acest act normativ.**

Excepția a fost ridicată de Marian Măciuceanu-Zărnescu într-o cauză având ca obiect acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității.

Prin Încheierea din 25 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 9.048/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Ciută într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a fost emisă într-un moment în care statul democratic și sistemul judiciar nu se aflau într-o „*situație extraordinară*”. De asemenea, în privința actului normativ criticat, Guvernul nu motivează urgența decât printr-o exprimare lipsită de coerență cu valoare juridică. De altfel, din examinarea preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu rezultă nicidecum „*situația extraordinară*”, ci, mai degrabă, necesitatea reglementării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în sistemul altor instituții publice.

Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a fost emisă cu încălcarea art. 108 alin. (3) din Constituție, deoarece temeiul acestui act normativ nu este o lege specială de abilitare, ci art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. Or, Legea fundamentală nu este o „*lege specială de abilitare*”.

În același timp, prevederile art. 11 alin. (1) din ordonanța de urgență încalcă dispozițiile constituționale potrivit cărora justiția se înfăptuiește „*în numele legii*” și judecătorii „*se supun numai legii*”. Ca atare, soluționând acțiunea în constatare, instanța judecătorească trebuie să pronunțe o hotărâre „*în numele legii*” și nicidecum „*în numele ordonanței*”, legea și ordonanța fiind „*instituții juridice cu conținut, determinare și finalitate proprii*”.

Totodată, contrar art. 126 din Constituție, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității exercită, în realitate, o jurisdicție specifică prin introducerea acțiunilor în justiție pentru constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. Așadar, prin art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se realizează o extindere nepermisă a sferei titularilor dreptului de acces liber la justiție, dincolo de limitele sale constituționale. Cu alte cuvinte, prevederile legale criticate convertesc dreptul de acces liber la justiție într-o obligație.

De asemenea, activitatea desfășurată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și de Colegiul Consiliului este în continuare o activitate colegială, în cadrul căreia se administrează și se evaluează probe, iar verdictul se dă prin votul membrilor Colegiului, în urma dezbaterii cazului cercetat, fără participarea persoanei verificate, ceea ce este specific procedurilor jurisdicționale. Această activitate are caracter

jurisdicțional și nu administrativ, fiind obligatorie și nu facultativă, așa cum se prevede în art. 21 alin. (4) din Constituție. Organele care o exercită nu sunt instanțe judecătorești și nu se supun normelor de organizare și funcționare prevăzute în cap. VI privind Autoritatea judecătorească al titlului III din Constituție.

În cursul procedurii, persoanele verificate nu sunt citate, nu sunt audiate și nu pot fi asistate de un avocat, ceea ce conduce la încălcarea dreptului la un proces echitabil, inclusiv a dreptului la apărare. Probele pe care se întemeiază deciziile Colegiului Consiliului provin din arhivele Securității și organelor de informații, al căror depozitar unic este Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care le selectează și le interpretează subiectiv, fapt ce pune la îndoială imparțialitatea organului de decizie, cu atât mai mult cu cât dezbaterile în Consiliu nu sunt nici publice și nici contradictorii.

Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie să fie o autoritate administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, al cărei unic scop să fie acela de a permite cetățeanului accesul la propriul dosar, în calitatea sa de „depozitar și administrator” al documentelor întocmite de fosta Securitate.

Prin introducerea unei acțiuni în constatare, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul altor persoane care se consideră vătămate, de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime, și se substituie instituției Avocatul Poporului.

De asemenea, desemnarea Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ, ca unică instanță judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, este neconstituțională, de vreme ce adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență pot fi contestate, de orice persoană interesată, în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial. Pe de altă parte, persoanei verificate i se îngădește posibilitatea exercitării dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiate de domiciliul său.

Autorii precizează că, prin reglementarea voit contradictorie, cuprinsă în art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, referitor la instanța competentă în soluționarea contestațiilor formulate împotriva adevărurilor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, comparativ cu cea din art. 11 alin. (1) din același act normativ, privind instanța judecătorească competentă să soluționeze acțiunea în constatare introdusă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se creează o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Arată, de asemenea, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu respectă Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008 și menține caracterul represiv-abuziv al acestei proceduri neconstituționale care încalcă drepturile fundamentale și este de natură să aducă prejudicii demnității și integrității persoanelor nevinovate, supuse verificării pentru simpla împrejurare că se încadrează în categoriile enumerate în art. 2 al ordonanței de urgență.

Împrejurarea că prin art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se urmărește obținerea unei „certificări judecătorești”, prin introducerea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității la Secția de contencios administrativ a Curții de Apel București, nu elimină caracterul neconstituțional al acestei proceduri și se constituie într-o manoperă de implicare a justiției în acțiuni de răzbunare politică.

În plus, contrar principiului egalității în drepturi, actul normativ criticat prevede posibilitatea oricărei persoane, cu excepția foștilor angajați ai Securității, de a avea acces la dosarele Securității.

Totodată, solicitarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de constatare a calității de lucrător sau colaborator al Securității creează discriminări pe criterii profesionale între cetățeni, afectând drepturile și demnitatea celor care într-o perioadă istorică nefastă nu au avut posibilitatea de a-și alege o altă profesie. Astfel, se induce ideea că foștii lucrători ai Securității, indiferent de domeniul în care au activat, trebuie să fie „*paria societății, proscrisi, desconsiderați*”.

De asemenea, prevederile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se află în vădită contradicție cu normele constituționale instituite de art. 126 alin. (6), deoarece instanțele de contencios administrativ nu pot avea competența de a se pronunța asupra unor aspecte sau fapte ce țin de regulamentele sau comandamentele militare specifice. Calitatea de lucrător al Securității trebuie identificată, analizată și stabilită din punctul de vedere al actelor materiale și al activității de tip militar supuse regimului ordinelor și regulamentelor militare, depunerii unui jurământ militar și structurate pe o ierarhie și acte de comandă, nesupuse jurisdicției de contencios administrativ. În același timp, excepția de necompetență materială a instanței de contencios administrativ rezultă și din faptul că este chemată să se pronunțe asupra unor fapte de natură penală, infracțiuni. Calitatea de „*lucrător al Securității*” trebuie raportată la acte și fapte concrete, acțiuni sau activități ce au suprimat sau îngrădit drepturi și libertăți fundamentale, acte ce trebuie să fie executate de persoana verificată, în timpul serviciului, fără drept, prin abuz sau nelegal.

Totodată, prevederile art. 2 din actul normativ criticat încalcă principiul neretroactivității legii, deoarece activitatea efectuată în trecut a fost desfășurată în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la acel moment și, de aceea, analizarea acestor împrejurări prin prisma unei dispoziții legale inexistente la acel moment este contrară art. 15 din Constituție.

Pe de altă parte, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 este neconstituțională, deoarece reprezintă temeiul unor prevederi din sfera lustrației, cuprinse în multe acte normative; spre exemplu, Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, care interzice participarea la concurs și obținerea de posturi de funcționar public în cazul celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității, și Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987, nr. 341/2004, care, prin art. 8, stabilește că persoanele, civili sau militari, care sunt dovedite a fi fost implicate în activitățile fostei Securități ca poliție politică nu beneficiază de prevederile legii.

În susținerea argumentelor de neconstituționalitate, sunt invocate Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 7 iunie 2010, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că Legea lustrației este neconstituțională, precum și „*Proiectul de lege privind pensiile unor responsabili ai regimului comunist implicați în acte de represiune pe motive politice*”, unul dintre obiectivele sale principale fiind „*stabilirea cuantumului pensiei la nivelul salariului de bază minim brut pe țară pentru responsabilii regimului comunist care au fost declarați lucrători sau colaboratori ai Securității*”.

În fine, autorii arată că stabilirea în justiție, printr-o procedură specială, a calității de lucrător al Securității, în sensul dat sintagmei prin actul normativ criticat, reprezintă, deopotrivă, un abuz de drept și o discriminare ce rezultă din faptul că această categorie profesională este singura trasă la răspundere pentru activitățile specifice desfășurate în contextul legal comunist.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că cererea de constatare a calității de lucrător sau colaborator al Securității, formulată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, este adresată unei instanțe judecătorești, iar persoana verificată, care are calitatea procesuală de pârât, are posibilitatea de a formula toate apărările. Totodată, instanța judecătorească reține că dispozițiile art. 21 alin. (1) din Constituție nu interzic ca, prin anumite acte normative, să se instituie calitate procesuală activă pentru diferite instituții, autorități publice sau asociații. Este și cazul de față, în care Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității are calitate procesuală activă, în cadrul acțiunii în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, potrivit art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008. De asemenea, precizează că ordonanța de urgență are în vedere interesul public de a se cunoaște persoanele care au avut calitatea de lucrător al Securității, iar instanța de contencios administrativ nu se pronunță asupra regulamentelor militare sau asupra comandamentelor specifice militare, relevante fiind limitele în care persoanele și-au desfășurat activitatea. Acțiunea în constatare introdusă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu are efect retroactiv, stabilirea competenței materiale și teritoriale exclusive este în acord cu art. 126 alin. (2) din Constituție, iar reglementările cuprinse în actul normativ criticat nu sunt nici abuzive, nici discriminatorii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, în dosarele nr. 1.013D/2012, nr. 1.014D/2012 și nr. 1.029D/2012, arată că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 64 din 31 ianuarie 2012 și nr. 27 din 19 ianuarie 2012, exprimat în sensul constituționalității prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008. În Dosarul nr. 992D/2012, Avocatul Poporului nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din

10 martie 2008 și, în special, art. 8 lit. a) teza a doua din ordonanța de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, democratic și social, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 privind fidelitatea față de țară, art. 55 privind apărarea țării, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului, art. 59 privind exercitarea atribuțiilor Avocatului Poporului, art. 108 alin. (3) privind emiterea ordonanțelor, art. 115 alin. (4) privind condițiile adoptării ordonanțelor de urgență, art. 124 alin. (1) și (3) potrivit cărora „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*” și „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*” și art. 126 privind instanțele judecătorești.

De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege*, art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, art. 9 — *Libertatea de gândire, de conștiință și de religie*, art. 10 — *Libertatea de exprimare*, art. 14 — *Interzicerea discriminării* și art. 17 — *Interzicerea abuzului de drept* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, pe de o parte, că, prin Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, a constatat că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” cuprinse în art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale. În aceste condiții, Curtea constată că, în cauza de față, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

2. Pe de altă parte, Curtea reține că celelalte prevederi criticate ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare.

Astfel, referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea a constatat că nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât la momentul emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 au fost îndeplinite condițiile impuse de textul constituțional invocat: existența unei situații extraordinare a cărei reglementare să nu poată fi amânată și motivarea urgenței în cuprinsul ordonanței. Aceasta este concluzia care se desprinde din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum acesta a fost redactat la data adoptării sale.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 108 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea a observat că este lipsită de incidență în cauză, în formularea acestei critici existând o

confuzie între regimul ordonanțelor simple, care se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, și regimul ordonanțelor de urgență, care pot fi adoptate de Guvern în virtutea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, cu respectarea condițiilor amintite mai sus. Totodată, Curtea a constatat că nu este întemeiată susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 ar fi contrară dispozițiilor art. 124 alin. (1) din Constituție, care prevăd că „*justiția se înfăptuiește în numele legii*”, „*nicidecum în numele ordonanței*”. Aceasta, deoarece noțiunea de *lege* este utilizată de textul constituțional în sens larg, legislatorul constituant neavând în vedere exclusiv semnificația restrânsă, de act adoptat de Parlament, ca unică autoritate legiuitoare a țării, ci referindu-se la ansamblul actelor normative ce formează dreptul intern (a se vedea, în sensul celor de mai sus, Decizia nr. 220 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 8 aprilie 2010, și Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

De asemenea, Curtea a reținut, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității. Curtea a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

Totodată, Curtea a observat că, urmărind să înlăture orice echivoc de natură să genereze interpretări speculative, susceptibile de a aduce atingere onoarei și demnității persoanei, legiuitorul a înțeles să dedice întregul articol 2 din ordonanța de urgență definirii termenilor cu care aceasta operează (a se vedea Decizia nr. 1.074 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 14 octombrie 2009). Curtea a mai reținut că prevederile art. 2 din aceeași ordonanță de urgență, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010).

Totodată, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs,

prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009).

De asemenea, în cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâțul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, prevederile legale criticate corespund pe deplin exigențelor constituționale invocate, inclusiv celor prevăzute de art. 126 alin. (5) referitor la interdicția înființării de instanțe extraordinare (a se vedea Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009).

De asemenea, Curtea a constatat netemeinicia criticilor referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt edificatoare în acest sens, conferind persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea, inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari, dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale, se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

De asemenea, legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

Totodată, Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adevărurilor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin articolul unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008, stabilește, fără echivoc, că „*Adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor*” (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrar, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

În legătură cu critica de neconstituționalitate susținută din perspectiva stabilirii competenței instanțelor de contencios administrativ de a se pronunța asupra unor acte de

comandament cu caracter militar, Curtea a constatat că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, prevederile legale criticate privind promovarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, pe calea contenciosului administrativ, nu reglementează controlul judecătoresc al unor acte de comandament cu caracter militar. Controlul legalității sau temeiniciei unor astfel de acte excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume „*accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității*” (a se vedea Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

În final, Curtea a constatat că invocarea unui proiect de act normativ cu eventuale implicații asupra drepturilor persoanelor cu privire la care s-a constatat calitatea de lucrător sau colaborator al Securității, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, precum și a celorlalte dispoziții constituționale și convenționale, nu are relevanță pentru soluționarea excepției (a se vedea Decizia nr. 216 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 29 mai 2012).

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea constată că invocarea Legii lustrației privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, act cu conținut normativ distinct, care a făcut obiectul controlului de constituționalitate *a priori*, fiind declarată neconstituțională (a se vedea Decizia nr. 820 din 7 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 23 iunie 2010, și Decizia nr. 308 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012), precum și a altor prevederi de lege, nu are nicio semnificație pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, în privința sintagmelor „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, excepție ridicată de Vasile Mitrică în Dosarul nr. 2.885/2/2011, Martin Godri (Boloni) în Dosarul nr. 3.511/2/2011, Marian Măciuceanu-Zărnescu în Dosarul nr. 4.301/2/2011 și Gheorghe Ciută în Dosarul nr. 9.048/2/2011, dosare ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a celorlalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 992

din 22 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93, art. 96 alin. (2) lit. a)—c), alin. (7) lit. e), h) și i), art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17) și (20), art. 257 alin. (2) și (3), art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7), art. 280 alin. (5) lit. a), art. 281 alin. (1) teza ultimă și art. 282 din Legea educației naționale nr. 1/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 92, art. 96 alin. (2) lit. a)—c), alin. (7) lit. e), h) și i), art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17) și (20), art. 257 alin. (2) și (3), art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7), art. 280 alin. (5) lit. a), art. 281 alin. (1) teza ultimă și art. 282 din Legea educației naționale nr. 1/2011, excepție ridicată de Ion Criveanu în Dosarul nr. 186/90/2012 al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.203D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că dosarul se află la al doilea termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate nu fac decât să reflecte o nouă realitate socială în care descentralizarea administrativă joacă un rol important.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 186/90/2012, **Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 92, art. 96 alin. (2) lit. a)—c), alin. (7) lit. e), h) și i), art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) teza a doua sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17) și (20), art. 257 alin. (2) și (3), art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7), art. 280 alin. (5) lit. a), art. 281 alin. (1) teza ultimă și art. 282 din Legea educației naționale nr. 1/2011.**

Excepția a fost invocată de Ion Criveanu într-un dosar având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de desfacere a contractului său individual de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât aduc o atingere gravă sistemului

național de învățământ prin lăsarea unităților de învățământ de stat, coordonate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și subordonate acestuia (și implicit inspectoratelor școlare, care sunt servicii publice deconcentrate ale ministerului la nivelul unităților administrativ-teritoriale), la latitudinea directorilor acestor unități și a consiliilor de administrație ale acestora. Aceste consilii de administrație sunt formate din doar 1/3 cadre didactice (dintre care 2-3 sunt directori), restul fiind reprezentanți ai consiliului local, ai primarului și ai comitetului de părinți.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, faptul că un organism din care fac parte numai câteva cadre didactice poate să se pronunțe în privința concedierii unui alt cadru didactic este de natură să încalce drepturile sale constituționale. De asemenea, acesta consideră că rolul directorului în procedurile disciplinare este disproporționat față de poziția sa reală în cadrul colectivității de cadre didactice.

Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În opinia sa, prin adoptarea Legii educației naționale nr. 1/2011 s-a creat cadrul legal pentru realizarea descentralizării sistemului de educație și implementarea principiilor de reformă stabilite în Pactul național pentru educație, semnat și asumat de toate segmentele politice implicate. Din expunerea de motive la Legea educației naționale reiese faptul că școala este o instituție de educare și formare, și nu o instituție politică, tocmai de aceea directorii trebuie să fie oameni ai comunității, nu ai unui partid politic, iar deciziile privind vacantarea posturilor didactice, organizarea concursurilor pe post și angajarea personalului didactic se iau la nivelul unității de învățământ de către consiliul de administrație, descentralizarea oferind școlii oportunitatea de a-și câștiga rolul central și poziția de prestigiu în cadrul comunității.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 93 [și nu art. 92, cum în mod eronat a reținut instanța], art. 96 alin. (2) lit. a)—c), alin. (7) lit. e), h) și i), art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17) și (20), art. 257 alin. (2) și (3), art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7), art. 280 alin. (5) lit. a), art. 281 alin. (1) teza ultimă și art. 282 din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 93: „Hotărârile privind angajarea, motivarea, evaluarea, recompensarea, răspunderea disciplinară și disponibilizarea personalului didactic se iau la nivelul unității de învățământ de către consiliul de administrație, cu votul a 2/3 din totalul membrilor. Directorul unității de învățământ emite deciziile conform hotărârilor consiliului de administrație. Angajatorul este unitatea de învățământ.”;

— Art. 96 alin. (2) lit. a)—c), alin. (7) lit. e), h) și i): „(2) În unitățile de învățământ de stat consiliul de administrație este organ de conducere și este constituit din 7, 9 sau 13 membri, astfel:

a) în cazul unităților de învățământ de nivel gimnazial cu un singur rând de clase, consiliul de administrație este format din 7 membri, cu următoarea componență: 3 cadre didactice, inclusiv directorul; 2 reprezentanți ai părinților; un reprezentant al primarului; un reprezentant al consiliului local. Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și pentru învățământul preșcolar și primar;

b) în cazul în care consiliul de administrație este format din 9 membri, dintre aceștia 4 sunt cadre didactice, un reprezentant al primarului, 2 reprezentanți ai consiliului local și 2 reprezentanți ai părinților. Directorul și directorul adjunct sunt membri de drept ai consiliului de administrație din cota aferentă cadrelor didactice din unitatea de învățământ respectivă;

c) în cazul în care consiliul de administrație este format din 13 membri, dintre aceștia 6 sunt cadre didactice, un reprezentant al primarului, 3 reprezentanți ai consiliului local și 3 reprezentanți ai părinților. Directorul și directorul adjunct sunt membri de drept ai consiliului de administrație din cota aferentă cadrelor didactice din unitatea de învățământ respectivă. [...]

(7) Consiliul de administrație are următoarele atribuții principale: [...]

e) organizează concursul de ocupare a funcțiilor de director și de director adjunct; [...]

h) sancționează abaterile disciplinare, etice sau profesionale ale cadrelor didactice, conform legii;

i) aprobă comisiile de concurs și validează rezultatul concursurilor.”;

— Art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17) și (20):

„(3) În învățământul preuniversitar de stat și particular, posturile didactice se ocupă prin concurs organizat la nivelul unității de învățământ cu personalitate juridică, conform unei metodologii-cadru elaborate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

(4) Deciziile privind vacantarea posturilor didactice, organizarea concursurilor pe post și angajarea personalului didactic se iau la nivelul unității de învățământ de către consiliul de administrație al unității de învățământ, la propunerea directorului, conform unei metodologii elaborate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

(5) Consiliul de administrație al unității de învățământ stabilește posturile didactice/catedrele disponibile pentru angajare, statutul acestora: vacante, rezervate, precum și condițiile și modalitățile de ocupare a acestora. [...]

(7) Lista de posturi didactice/catedre se face publică prin afișare la inspectoratele școlare și la unitățile de învățământ respective și pe site-ul acestor instituții cu cel puțin 30 de zile înaintea declanșării procedurilor de selecție și angajare pe aceste posturi didactice/catedre.

(8) Concursul prevăzut la alin. (3) constă în:

a) probă practică sau inspecție specială la clasă și probă scrisă din didactica specialității la angajarea personalului didactic cu contract individual de muncă;

b) prezentarea unui curriculum vitae și susținerea unui interviu la angajarea prin plată cu ora a personalului didactic asociat și a personalului didactic pensionat.

(9) Unitățile de învățământ, individual, în consorții școlare sau în asocieri temporare la nivel local ori județean, organizează concursul pentru ocuparea posturilor și catedrelor, conform statutului acestor posturi didactice și catedre, stabilit în condițiile alin. (5).

(10) Comisiile de concurs se aprobă de consiliul de administrație al unității de învățământ. Din comisia de concurs compusă din cadre didactice face parte în mod obligatoriu și un reprezentant al inspectoratului școlar județean. În situația în care concursul se organizează în consorții școlare sau în asocieri temporare la nivel local ori județean, comisiile sunt validate de consiliile de administrație ale unităților de învățământ.

(11) În învățământul preuniversitar de stat, validarea concursurilor pentru ocuparea posturilor/catedrelor didactice se face de către consiliul de administrație al unității de învățământ care organizează concursul. Angajarea pe post a personalului didactic cu contract individual de muncă se face de directorul unității de învățământ, pe baza deciziei de repartizare semnate de inspectorul școlar general. [...]

(13) Candidații care au dobândit definitivarea în învățământ, profesori cu drept de practică, și au ocupat prin concurs validat, în condițiile metodologiei, de consiliul de administrație al unității de învățământ un post didactic vacant sunt titulari în învățământul preuniversitar. Pe baza deciziei de repartizare semnate de inspectorul școlar general, directorul unității de învățământ încheie cu aceștia contractul individual de muncă pe perioadă nedeterminată.

(14) Pentru candidații care nu au dobândit definitivarea în învățământ, profesori debutanți, și au ocupat prin concurs validat, în condițiile metodologiei, de consiliul de administrație al unității de învățământ un post didactic vacant, directorul unității de învățământ încheie contractul individual de muncă pe o perioadă de cel mult un an școlar. În situația în care acești candidați promovează examenul pentru definitivarea în învățământ, consiliul de administrație poate hotărî modificarea duratei contractului individual de muncă din perioadă determinată în perioadă nedeterminată.

(15) Pentru candidații care au ocupat prin concurs validat, în condițiile metodologiei, de consiliul de administrație al unității de învățământ un post didactic rezervat, directorul unității de învățământ încheie contractul individual de muncă pe o perioadă de cel mult un an școlar, respectiv până la revenirea titularului pe post. Consiliul de administrație al unității de învățământ poate decide prelungirea contractului individual de muncă și în anul școlar următor, în situația în care postul rămâne rezervat.

(16) Directorii unităților de învățământ comunică în scris inspectoratului școlar, imediat după concurs, următoarele situații:

a) angajarea cu contract individual de muncă pe perioadă nedeterminată pe posturi didactice a candidaților validați după concurs;

b) debutanții care au ocupat prin concurs validat, în condițiile metodologiei, de consiliul de administrație al unității de învățământ un post didactic vacant și pentru care consiliul de administrație al unității de învățământ poate hotărî modificarea

duratei contractului individual de muncă din perioadă determinată în perioadă nedeterminată, în situația în care acești candidați promovează examenul pentru definitivarea în învățământ;

c) candidații participanți la concurs și nerepartizați;

d) posturile didactice și orele rămase neocupate după concursul organizat la nivelul unității sau al consorțiilor școlare.

(17) Inspectoratul școlar centralizează la nivel județean/al municipiului București posturile didactice și orele rămase neocupate, care vor fi repartizate în ordinea stabilită prin metodologie elaborată cu consultarea partenerilor de dialog social și aprobată prin ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului. [...]

(20) Eliberarea din funcție a personalului didactic în unitățile de învățământ cu personalitate juridică se face de către directorul unității, cu aprobarea consiliului de administrație, iar la unitățile de învățământ particulare de către persoana juridică fondatoare.”;

— Art. 257 alin. (2) și (3): „(2) Concursul pentru ocuparea funcțiilor de director sau de director adjunct se organizează de unitatea de învățământ, prin consiliul de administrație.

(3) În urma promovării concursului, directorul încheie contract de management cu primarul/primarul de sector al unității administrativ-teritoriale, respectiv președintele consiliului județean pe raza căreia se află unitatea de învățământ.”;

— Art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7): „(1) Consiliul de administrație stabilește comisia de concurs pentru ocuparea postului de director, respectiv director adjunct al unității de învățământ preuniversitar. Din comisie fac parte, obligatoriu, cadre didactice, un reprezentant al inspectoratului școlar, precum și un reprezentant al consiliului local, respectiv județean, în funcție de unitățile aflate în subordine. [...]

(3) Consiliul de administrație validează rezultatele concursului de ocupare a funcțiilor de director, respectiv director adjunct și emite decizia de numire în funcția de director, respectiv de director adjunct. [...]

(5) Directorul unității de învățământ de stat poate fi eliberat din funcție prin hotărârea consiliului de administrație, cu votul a 2/3 dintre membri. În această situație, este obligatorie realizarea unui audit de către inspectoratul școlar județean/al municipiului București. [...]

(7) În condițiile vacanței funcției de director, până la organizarea unui nou concurs, conducerea interimară este preluată, prin hotărâre a consiliului de administrație, de către directorul adjunct sau un cadru didactic membru în consiliul de administrație, care devine automat și ordonator de credite.”;

— Art. 280 alin. (5) lit. a): „(5) Comisiile de cercetare disciplinară sunt numite de:

a) consiliul de administrație al unității de învățământ preuniversitar, pentru personalul didactic și personalul de conducere al acesteia.”;

— Art. 281 alin. (1) teza ultimă: „(1) Pentru personalul didactic din unitățile de învățământ preuniversitar, propunerea de sancționare se face de către director sau de cel puțin 2/3 din numărul total al membrilor consiliului de administrație. Sancțiunile aprobate de consiliul de administrație sunt puse în aplicare și comunicate prin decizie a directorului unității de învățământ preuniversitar.”;

— Art. 282: „Sancțiunea se stabilește, pe baza raportului comisiei de cercetare, de autoritatea care a numit această comisie și se comunică celui în cauză, prin decizie scrisă, după caz, de către directorul unității de învățământ, inspectorul școlar general sau ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind principiul egalității în fața

legii, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 102 privind rolul și structura Guvernului, art. 116 privind structura administrației centrale de specialitate, art. 123 privind instituția prefectului, art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la dispozițiile art. 96 alin. (2) lit. a) și b), alin. (7) lit. e) și i), art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17), (20), art. 257 alin. (2) și (3) și art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011, Curtea reține că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, cauza vizând desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă al autorului excepției; astfel, întrucât excepția de neconstituționalitate nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, aceasta, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă (a se vedea Decizia nr. 171 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 7 aprilie 2011).

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 93, art. 96 alin. (2) lit. c) și alin. (7) lit. h), art. 280 alin. (5) lit. a), art. 281 alin. (1) teza ultimă și art. 282 din Legea educației naționale nr. 1/2011, Curtea observă că acestea prevăd, în esență, faptul că din consiliul de administrație al școlilor (care, printre altele, sancționează abaterile disciplinare, etice sau profesionale ale cadrelor didactice) fac parte cadre didactice, inclusiv directorul școlii respective, reprezentanți ai părinților, un reprezentant al primarului și un reprezentant al consiliului local.

Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt rezultatul unei opțiuni a legiuitorului, care, pe de o parte, a dorit să lase luarea unor decizii de acest tip (referitoare la raporturile de muncă) în sarcina comunităților locale, conferind competențe cu caracter decizional în ceea ce privește învățământul preuniversitar de stat, întrucât acestea cunosc mai bine realitățile locale, iar, pe de altă parte, a transferat luarea deciziei de desfacere a contractului de muncă în sarcina consiliului de administrație al unităților de învățământ compus din membrii comunităților locale pentru rațiunile mai sus înfățișate. Curtea reține astfel că aceste dispoziții nu contravin prevederilor constituționale referitoare la rolul Guvernului în exercitarea conducerii generale a administrației publice sau celor referitoare la rolul prefectului.

Soluția legislativă apare ca justificată în contextul în care, potrivit art. 24 lit. c) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 25 mai 2006, autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor exercită competențe partajate cu autoritățile administrației publice centrale privind învățământul preuniversitar de stat, cu excepția învățământului special.

Mai mult, o asemenea măsură este în concordanță cu dispozițiile art. 120 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe **principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice**”, coroborate cu cele ale art. 23 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, potrivit cărora „Autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune, orașe și municipii sunt consiliile locale, comunale, orașenești și municipale, ca autorități deliberative, și primarii, ca autorități executive”.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, dispozițiile legale criticate aplicându-se la fel tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

Referitor la art. 124 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că, potrivit art. 280 alin. (10) din Legea educației

naționale nr. 1/2011, „*dreptul persoanei sancționate de a se adresa instanțelor judecătorești este garantat*”. În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea celor două articole menționate.

Având în vedere că nu a avut loc vreo încălcare a drepturilor fundamentale invocate, Curtea mai reține că dispozițiile art. 53 din Constituție invocate nu sunt incidente în cauza de față. De asemenea, nici dispozițiile art. 116 nu sunt incidente, având în vedere că ele se referă la poziția ministerelor și a altor organe de specialitate în cadrul Guvernului.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (2) lit. a) și b), alin. (7) lit. e) și i), art. 254 alin. (3) în ceea ce privește unitățile de învățământ preuniversitar de stat, alin. (4), (5), (7) sintagma „și la unitățile de învățământ”, alin. (8)—(11), (13)—(17) și (20), art. 257 alin. (2) și (3) și art. 258 alin. (1), (3), (5) și (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011, excepție ridicată de Ion Criveanu în Dosarul nr. 186/90/2012 al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93, art. 96 alin. (2) lit. c) și alin. (7) lit. h), art. 280 alin. (5) lit. a), art. 281 alin. (1) teza ultimă și ale art. 282 din Legea educației naționale nr. 1/2011, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 996

din 22 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biota Com” — S.R.L. din Aiud în Dosarul nr. 30.689/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a

contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.338D/2012.

La apelul nominal se prezintă pentru partea Regia Națională a Pădurilor — ROMSILVA consilierul juridic Alina Suciu, cu delegație la dosar. Lipsesc autoarea excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, susține că regimul juridic aplicabil este cel de drept public, iar interesul public este tocmai de finalizare a procedurii. Admiterea contestației de către instanța de judecată determină autoritatea contractantă să respecte decizia acesteia, astfel că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate invocate de autoarea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 358/2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 iulie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 30.689/3/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biota Com” — S.R.L. din Aiud într-o cauză ce are ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate creează un avantaj neconstituțional autorității contractante și ofertantului câștigător, prin impunerea în sarcina ofertantului necâștigător a condiției de a nu exercita contestație dacă dorește să obțină restituirea garanției în integralitate. Reținerea unei părți din garanția de participare reprezintă o măsură abuzivă din partea autorității contractante, taxarea contestațiilor formulate în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor fiind ilegală. Astfel, caracterul de „taxă mascată” al reținerii unei părți din garanția de participare intră în contradicție cu dispozițiile constituționale care prevăd gratuitatea căii administrativ-jurisdicționale.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile legale referitoare la situația în care Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor respinge contestația ca nefondată, iar autoritatea contractantă va reține contestatorului din garanția de participare în raport cu valoarea estimată a contractului anumite sume se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 față de art. 21 din Constituție, apreciază că aceasta nu poate fi reținută. Astfel, dispozițiile legale criticate nu îngăduiesc accesul liber la justiție, în condițiile în care actele autorității contractante pot fi contestate în instanță, ci urmăresc, în fapt, descurajarea abuzului de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, cu următorul conținut: „(1) În măsura în care Consiliul respinge contestația ca nefondată, autoritatea contractantă va reține contestatorului din garanția de participare în raport cu valoarea estimată a contractului următoarele sume:

a) între 63.000 lei și 420.000 lei inclusiv — 1% din această valoare;

b) între 420.001 lei și 4.200.000 lei inclusiv — 4.200 lei + 0,1% din ceea ce depășește 420.001 lei;

c) între 4.200.001 lei și 42.000.000 lei inclusiv — 7.980 lei + 0,01% din ceea ce depășește 4.200.001 lei;

d) între 42.000.001 lei și 420.000.000 lei inclusiv — 11.760 lei + 0,001% din ceea ce depășește 42.000.001 lei;

e) între 420.000.001 lei și 4.200.000.000 lei inclusiv — 15.540 lei + 0,0001% din ceea ce depășește 420.000.001 lei;

f) peste 4.200.000.001 lei — 19.320 lei + 0,00001% din ceea ce depășește 4.200.000.001 lei.

(2) În măsura în care instanța competentă admite plângerea formulată împotriva deciziei Consiliului de respingere a contestației, autoritatea contractantă are obligația de a returna contestatorului sumele prevăzute la alin. (1), în cel mult 5 zile lucrătoare de la data pronunțării deciziei instanței de judecată.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții. Astfel, prin Decizia nr. 282 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 11 mai 2012, Curtea a reținut că garanția de participare se constituie de către ofertant, adică de persoana care și-a manifestat voința de a se angaja din punct de vedere juridic într-un contract de achiziție publică, iar scopul constituirii acestei garanții este acela de a proteja autoritatea contractantă față de riscul unui eventual comportament necorespunzător al acestuia. Potrivit dispozițiilor art. 255 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, pot formula contestație în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor persoanele care au un interes legitim cu privire la contractul de achiziție (în mod evident este vorba despre ofertanții prevăzuți de art. 43¹ din ordonanța de urgență) și care au suferit, suferă sau riscă să sufere un prejudiciu, ca o consecință a unui act al autorității contractante (în favoarea căreia au constituit garanția de participare).

Analizând, în continuare, dispozițiile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea a constatat că, respingând contestația, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor nu are competența legală de a dispune prin decizie cu privire la garanția de participare constituită în favoarea autorității contractante. Prin urmare, actul de dispoziție cu privire la sumele cote-părți din garanția de participare nu poate fi calificat drept un act al autorității administrativ-jurisdicționale.

Reținerea sumelor prevăzute de ordonanța de urgență de către autoritatea contractantă operează de drept, în temeiul art. 278¹ alin. (1), ca urmare a pronunțării de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a deciziei de respingere a contestației ca nefondată. În cazul în care respingerea contestației se întemeiază pe motivele că aceasta a fost tardiv introdusă, lipsită de interes, lipsită de obiect, introdusă de o persoană fără calitate sau neîmpunernicită să formuleze contestația, precum și pe orice altă excepție de procedură sau de fond, autoritatea contractantă nu poate reține suma.

Reținerea sumelor prevăzute de ordonanța de urgență de către autoritatea contractantă operează indiferent de motivația sau înțelegerea subiectivă sau obiectivă a contestatorului în exercitarea dreptului de a formula contestația împotriva actului administrativ, cu condiția, însă, ca prin decizia Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor să îi fie respinsă contestația ca nefondată. Așa cum se arată în preambul, ordonanța de urgență instituie o veritabilă sancțiune aplicabilă persoanei care atacă în contencios administrativ-jurisdicțional actul autorității contractante care, în raport cu soluția de respingere pronunțată de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, apare ca motivată de „comportamentul necorespunzător” prevăzut de art. 43¹ din ordonanța de urgență.

Prin urmare, analizând dispozițiile care reglementează procedura soluționării contestațiilor în fața Consiliului Național pentru Soluționarea Contestațiilor, Curtea a constatat că suma

reținută în cazul respingerii contestației nu reprezintă o taxă sau cauțiune care să se facă venit la bugetul de stat sau la bugetul autorității administrativ-jurisdicționale. Curtea a reținut că gratuitatea consacrată de norma constituțională cuprinsă în art. 21 alin. (4) vizează lipsa oricărei contraprestații pecuniare din partea persoanei care, alegând calea contenciosului administrativ-jurisdicțional, beneficiază de serviciul prestat de autoritatea administrativ-jurisdicțională. Or, sub acest aspect, dispozițiile ordonanței criticate respectă cerința constituțională referitoare la caracterul neoneror al procedurii administrativ-jurisdicționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât considerentele, cât și soluția acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biota Com” — S.R.L. din Aiud în Dosarul nr. 30.689/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**privind controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale puse în funcțiune
și aflate în utilizare**

Văzând Referatul de aprobare al Direcției farmaceutice și dispozitive medicale nr. E.N. 580/2013, având în vedere prevederile art. 5, 6, 7 și 13 din Legea nr. 176/2000 privind dispozitivele medicale, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 4 alin. (3) lit. m) din Hotărârea Guvernului nr. 734/2010 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentul ordin stabilește tipurile de dispozitive medicale puse în funcțiune și aflate în utilizare care se supun obligatoriu controlului prin verificare periodică prevăzut la art. 5 lit. a) din Legea nr. 176/2000 privind dispozitivele medicale, republicată, cu modificările ulterioare, și modul de efectuare a acestui control.

Art. 2. — În sensul prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *controlul prin verificare periodică a unui dispozitiv medical* — ansamblu de activități destinate a evalua menținerea unor caracteristici stabilite de producător sau fixate de o autoritate în domeniu;

b) *limita specificată a valorii unui parametru* — interval de toleranță în jurul unei valori impuse sau o valoare minimă ori maximă admisă; aceasta este menționată în

standarde/norme/instrucțiuni sau în specificația tehnică a dispozitivului medical;

c) *criteriu de acceptabilitate* — cerința minimală pe care trebuie să o îndeplinească dispozitivul medical supus verificării;

d) *set de criterii de acceptabilitate* — ansamblu de caracteristici ale unui exemplar de dispozitiv medical (parametri definitorii, configurație și accesorii, inclusiv software, stare tehnică generală) care conferă un nivel de încredere adecvat privind îndeplinirea principalelor cerințe esențiale specifice;

e) *parametru definitoriu* — mărime fizică sau funcție caracteristică a unui dispozitiv medical a cărei abatere de la limitele specificate poate conduce la apariția unui risc în actul medical;

f) *mentenanță* — ansamblu de activități care au ca scop menținerea sau restabilirea stării unui dispozitiv medical în condiții de siguranță în funcționare conform scopului propus.

CAPITOLUL II

Controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale

Art. 3. — Tipurile de dispozitive medicale puse în funcțiune și aflate în utilizare din unitățile sanitare și din dotarea unităților mobile de intervenție, care se supun controlului prin verificare periodică, și periodicitatea verificărilor sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — (1) Controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale este constituit din următoarea succesiune de activități:

a) evaluarea parametrilor definitorii de securitate, prin examinare și testare;

b) evaluarea parametrilor definitorii de performanță, prin examinare și testare;

c) verificarea îndeplinirii setului de criterii de acceptabilitate pentru dispozitivul medical (valori impuse, limite specificate, accesorii etc.);

d) emiterea unui raport de încercări care să conțină rezultatele obținute în urma examinărilor și testărilor, în cazul în care dispozitivul medical nu îndeplinește criteriile de acceptabilitate și în cazul în care cel puțin una dintre valorile măsurate ale cerințelor esențiale de securitate sau performanță se situează în apropierea limitelor specificate admise;

e) emiterea unui buletin de verificare periodică, în baza căruia dispozitivul medical poate fi utilizat.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru tipurile de dispozitive medicale prevăzute la pct. 11 din anexă, controlul prin verificare periodică se face prin emiterea unui buletin de verificare periodică pe baza rapoartelor de încercări emise de unitatea avizată de către Ministerul Sănătății cu care utilizatorul are încheiat contract de service și pe care acesta are obligația să le transmită Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale.

(3) Controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale se efectuează de un organism independent de producător, utilizator sau de cel care asigură mentenanța dispozitivului medical.

(4) Controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale nu se referă la activitatea de verificare prestată de unitățile de tehnică medicală avizate în conformitate cu Ordinul ministrului sănătății nr. 1.636/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 176/2000 privind dispozitivele medicale, cu modificările ulterioare, referitoare la avizarea unităților de tehnică medicală, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — (1) Controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale prevăzut la art. 4 se efectuează de către Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, denumită în continuare ANMDM, prin laboratoarele proprii

acreditate și prin Departamentul evaluare unități tehnico-medicale.

(2) Dispozitivele medicale care intră și sub incidența altor autorități (Inspekția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat, Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare) trebuie să respecte toate reglementările aplicabile.

(3) Primul control prin verificare periodică a dispozitivelor medicale cuprinse în anexă se efectuează într-un interval de până la 2 ani, pentru pct. 2—10 din anexă, și de până la 3 ani, pentru pct. 1 și 11 din anexă, de la ieșirea din garanție a acestora.

Art. 6. — Prin excepție de la periodicitatea verificărilor prevăzută în anexă, în cazul în care cel puțin una dintre valorile măsurate ale cerințelor esențiale de securitate sau performanță se situează în apropierea limitelor specificate admise, precum și în cazul dispozitivelor medicale care au depășit limita maximă a duratei normale de funcționare, în buletinul de verificare se poate stabili un termen de valabilitate mai mic decât cel prevăzut în anexă.

Art. 7. — (1) Controlul prin verificare periodică se realizează potrivit procedurilor tehnice specifice în domeniul dispozitivelor medicale elaborate de ANMDM.

(2) Verificările de electrosecuritate se efectuează în conformitate cu prevederile ediției în vigoare a Standardului SR EN 62353.

Art. 8. — Tarifele practicate de ANMDM în cazul controlului prin verificare periodică a dispozitivelor medicale sunt prevăzute în Ordinul ministrului sănătății nr. 1.369/2009 pentru aprobarea tarifelor practicate de Oficiul Tehnic de Dispozitive Medicale pentru activitățile desfășurate, cu completările ulterioare.

CAPITOLUL III

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 9. — Fiecare unitate sanitară, atât din domeniul public, cât și din cel privat, are obligația să supună dispozitivele medicale puse în funcțiune și aflate în utilizare, de tipul celor prevăzute în anexă, controlului prin verificare periodică efectuat de ANMDM, indiferent dacă are sau nu are încheiat contract cu casa de asigurări de sănătate județeană sau a municipiului București, după caz.

Art. 10. — Unitățile sanitare au următoarele obligații:

a) să desemneze o persoană responsabilă cu menținerea evidenței dispozitivelor medicale aflate în utilizare și a legăturii în acest sens cu ANMDM;

b) să instituie un registru general al dispozitivelor medicale aflate în utilizare, în care să se menționeze în mod expres:

1. denumirea/tipul dispozitivului medical, producătorul, țara;
2. seria/anul de fabricație, numărul de inventar;
3. codul de clasificare conform Hotărârii Guvernului nr. 2.139/2004 pentru aprobarea Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe, cu modificările și completările ulterioare;
4. actul de proveniență;
5. data punerii în funcțiune;
6. evidența reparațiilor și a altor operații de întreținere, precum și a celor care le execută;
7. evidența controalelor prin verificare periodică;
8. implicarea în eventuale incidente în utilizare (data, locația, descrierea incidentului, personalul responsabil, acțiunile corective etc.);
9. mișcarea internă în cadrul unității (de unde provine, noul loc de utilizare, data etc.);

c) să asigure planificarea pentru controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale aflate în utilizare, în condițiile prezentului ordin.

Art. 11. — (1) Se interzice utilizarea dispozitivelor medicale care nu au corespuns la încercările efectuate la controlul prin verificare periodică.

(2) După efectuarea remedierilor, dispozitivele medicale prevăzute la alin. (1) se supun unei noi verificări în vederea emiterii buletinului de verificare periodică.

(3) Sancțiunile pentru nerespectarea prevederilor prezentului ordin sunt cele prevăzute în Legea nr. 176/2000, republicată, cu modificările ulterioare.

Art. 12. — ANMDM, prin departamentele tehnic-laboratoare și evaluare unități tehnico-medicale, precum și toate unitățile sanitare care au în utilizare dispozitive medicale de tipul celor cuprinse în anexă vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 13. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului sănătății publice nr. 1.662/2007 privind controlul prin verificare periodică a dispozitivelor medicale puse în funcțiune și aflate în utilizare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 1 noiembrie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. 14. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 23 ianuarie 2013.
Nr. 44.

ANEXĂ

Tipurile de dispozitive medicale supuse controlului prin verificare periodică și periodicitatea verificărilor

Tipul dispozitivului medical	Periodicitatea
1. Instalații cu radiații ionizante de tipul: — Rx fix cu 1 post grafie — Rx fix cu 1 post scopie-grafie — Rx mobil grafie — Rx mobil C-arm (scopie-grafie) — Rx mamografie — Rx dentar panoramic	3 ani, cu excepția dispozitivelor cu vechime mai mare de 15 ani, pentru care perioada de verificare este de 2 ani
2. Echipamente de protecție radiologică	2 ani
3. Aparatură de electrochirurgie cu curenți de înaltă frecvență	2 ani
4. Aparatură de anestezie și/sau de ventilație acționate electric și pneumatic	2 ani
5. Incubatoare pentru nou-născuți și incubatoare de transport	2 ani
6. Aparatură de hemodializă	2 ani
7. Dispozitive medicale cu funcție EKG (electrocardiografe și monitoare)	2 ani
8. Defibrilatoare cardiace externe	2 ani
9. Echipamente de explorare complexă cu ultrasunete (ecograf)	2 ani
10. Sterilizatoare cu aer cald/cu abur	2 ani
11. Echipamente de diagnostic sau tratament prin radiații ionizante, medicină nucleară sau rezonanță magnetică de tipul: — Angiograf — Osteodensitometru — Computer tomograf — Echipament de imagistică prin rezonanță magnetică — Simulator computer tomograf — Simulator pentru radioterapie — Echipament pentru radioterapie — Echipament pentru medicină nucleară	3 ani

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

